

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 255/2026-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného ŠTELLMACHOVÁ & PARTNERS s. r. o., Hurbanova 1243/18, Liptovský Mikuláš, proti postupu Správneho súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 5S/2/2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 14. apríla 2026 domáha vyslovenia porušenia čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Správneho súdu v Košiciach (ďalej len „správny súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5S/2/2025. Navrhuje zrušiť uznesenie správneho súdu č. k. 5S/2/2025-87 z 10. februára 2026 a vec vrátiť správneho súdu na ďalšie konanie. Okrem toho žiada priznať náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľ sa správnu žalobou pôvodne podanou 14. októbra 2019 Krajskému súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) a vedenou pod sp. zn. 3S/50/2019 domáhal zrušenia rozhodnutia Okresného úradu Kežmarok (ďalej len „okresný úrad“) sp. zn. OU-KK-PLO-2019/000520-482KG z 13. augusta 2019, ktorým bolo schválené vykonanie projektu pozemkových úprav v katastrálnom území [REDACTED], okres [REDACTED], ako aj rozhodnutia okresného úradu sp. zn. OU-KK-PLO/2019-711-020-SCHM z 26. februára 2019, ktoré mu predchádzalo a ktorým bol schválený projekt pozemkových úprav v katastrálnom území [REDACTED].

3. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 3S/50/2019 zo 4. apríla 2023 správnu žalobu sťažovateľa zamietol, proti čomu sťažovateľ podal kasačnú sťažnosť. Najvyšší správny súd napadnutý rozsudok

krajského súdu rozsudkom sp. zn. 3Svk/47/2023 z 18. decembra 2024 zrušil a vec vrátil správne mu súdu, na ktorý od júna 2023 prešiel výkon súdnictva z krajského súdu.

4. Ústavný súd nálezom č. k. III. ÚS 605/2025-34 z 29. januára 2026 rozhodol, že postupom správneho súdu v konaní sp. zn. 5S/2/2025 bolo porušené základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (výrok I) a správne mu súdu prikázal, aby v konaní sp. zn. 5S/2/2025 konal bez zbytočných prietáhov (výrok II). Uviedol, že pokiaľ ide o postup správneho súdu po vrátení veci, ten možno hodnotiť ako efektívny a riadny. Napriek tomu, že dosiaľ vo veci rozhodnuté nebolo, správny súd vykonáva úkony nevyhnutné pre ustálenie všetkých účastníkov konania.

5. V ďalšom priebehu konania správny súd uznesením č. k. 5S/2/2025-87 z 10. februára 2026 (ktoré nadobudlo právoplatnosť 18. marca 2026) podľa § 66 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) rozhodol, že vylučuje na samostatné konanie správnu žalobu v časti o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia okresného úradu č. OU-KK-PLO-2019/000520-482KG z 13. augusta 2019 (výrok I) a konanie o správnej žalobe v časti o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia okresného úradu č. OU-KK-PLO/2019-711-020-SCHM z 26. februára 2019 bude vedené pod sp. zn. 5S/2/2025 (výrok II). Uviedol, že z obsahu rozhodnutí je zrejmé, že ide o samostatné, nie inštančne prepojené rozhodnutia, aj keď ide o rozhodnutia súvisiace. Z obsahu súdneho registra zároveň zistil, že rozhodnutie okresného úradu č. OU-KK-PLO-2019/000520-482KG z 13. augusta 2019 je predmetom súdneho prieskumu v konaní vedenom na správnom súde pod sp. zn. 4S/43/2024, čo je dôvodom na obligatórne spojenie vecí podľa § 65 ods. 3 SSP. Na základe uvedených skutočností bolo nevyhnutné v záujme hospodárnosti a zachovania zákonnosti súdneho konania rozhodnúť tak, ako je uvedené vo výrokovej časti rozhodnutia.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti vyslovuje nespokojnosť s procesným postupom správneho súdu v napadnutom konaní tvrdiac, že je nelogický a nevhodný. Poukazuje na to, že podal iba jednu správnu žalobu proti okresnému úradu, pričom o spojenie tejto veci s vecou (v súčasnosti) vedenou správnym súdom pod sp. zn. 4S/43/2024 žiadal ešte 3. februára 2020, čomu krajský súd nevyhovel. Po uplynutí 6 rokov správny súd odôvodňuje spojenie týchto vecí údajnou hospodárnosťou konania, hoci tak mohol urobiť bez toho, aby časť konania vylúčil na samostatné konanie. Ak bol správny súd toho názoru, že petit sťažovateľa je nesprávny, mohol postupovať aj tak, že v časti, v ktorej sťažovateľ žiadal zrušiť rozhodnutie okresného úradu sp. zn. OU-KK-PLO/2019-711-020-SCHM z 26. februára 2019, správnu žalobu zamietne, keďže táto prioritne nikdy nesmerovala proti uvedenému rozhodnutiu okresného úradu. V tomto kontexte považuje rozhodnutie správneho súdu za nezákonné z dôvodu jeho nedostatočného odôvodnenia, nesprávneho právneho posúdenia veci a porušenia dispozičnej zásady sťažovateľa so správnou žalobou.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka porušenia čl. 2 ods. 2 ústavy, základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie

podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom správneho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5S/2/2025, ktorý viedol k rozhodnutiu správneho súdu o vylúčení na samostatné konanie správnej žaloby v časti o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia okresného úradu č. OU-KK-PLO-2019/000520-482KG z 13. augusta 2019 (bod 5 uznesenia ústavného súdu). Takýto postup sťažovateľ považuje za nezákonný, nehospodárny a nelogický (bod 6 uznesenia ústavného súdu). Zároveň tvrdí, že uvedené rozhodnutie správneho súdu je nedostatočne odôvodnené, avšak vo vzťahu k nemu sa v petite ústavnej sťažnosti nedomáha vyslovenia porušenia konkrétnych práv.

8. Vzhľadom na povahu uvedeného rozhodnutia správneho súdu, ktoré je rozhodnutím procesným, a vymedzenú podstatu argumentácie sťažovateľa je potrebné najskôr pripomenúť, že ústavnému súdu neprislúcha hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia veci všeobecnými súdmi, a to ani vo vzťahu k rozhodnutiam vo veci samej, a o to menej v rozhodnutiach procesných. Treba pritom zdôrazniť, že ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti nie je súdom prieskumným ani súdom nadriadeným a ani ochrancom zákonnosti. Súdna moc je v Slovenskej republike rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd, čo vyplýva aj z vnútornej štruktúry ústavy (siedma hlava má dva oddiely, kde prvý upravuje ústavné súdnictvo a druhý všeobecné súdnictvo). Pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti ústavný súd nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým ako „pánom zákonov“ prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o ústavnej sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, či nie sú arbitrárne alebo svojvoľné s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

9. Ústavný súd opakovane judikuje, že považuje rozhodovanie všeobecného súdu o procesných otázkach za integrálnu súčasť civilného procesu, ktorá je zásadne výsadou všeobecného súdu. Preto takéto rozhodnutia meritórne preskúmava iba celkom výnimočne, a to v prípadoch, ak ide o taký exces z požiadaviek kladených na spravodlivý proces alebo o také extrémne vybočenie z princípu spravodlivosti, že je spôsobilé zasiahnuť do ústavnoprávnej roviny, a teda i do práv strany sporu, ktorá podala ústavnému súdu ústavnú sťažnosť. Inak povedané, problematika procesných rozhodnutí by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení zákona, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (rovnaké závery porovnaj m. m. napr. aj v I. ÚS 40/2012, II. ÚS 364/2014, II. ÚS 64/09, III. ÚS 92/09, IV. ÚS 248/08, II. ÚS 495/2018).

10. Preskúmaním uvedeného rozhodnutia správneho súdu ústavný súd nezistil žiaden exces, ktorý by zasahoval podstatu práva na spravodlivý proces a (za predpokladu jeho zahrnutia do petitu ústavnej sťažnosti) viedol by ústavný súd k jeho následnému zrušeniu.

11. Vylúčenie veci na samostatné konanie, o ktoré v prípade sťažovateľa ide, je rozhodnutím procesného charakteru, ku ktorému súd pristupuje z dôvodov racionality a hospodárnosti konania a nemôže mať taký vplyv na postavenie účastníka v súdnom konaní, ktoré by viedlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu (I. ÚS 122/05, I. ÚS 448/2025). Z pohľadu požiadavky

dodržania ústavnoprávných princípov ústavný súd vidí len málo priestoru na to, aby rozhodnutím súdu o vylúčení veci na samostatné konanie došlo k reálnemu zásahu do základných práv alebo slobôd účastníka konania. Rovnako z judikatúry ústavného súdu (napr. III. ÚS 303/2016, IV. ÚS 459/2011, III. ÚS 588/2012, I. ÚS 341/08) možno dospieť k záveru, že aj prípadné procesné pochybenie, ktoré by spočívalo v nesprávnom vydaní uznesenia o vylúčení veci na samostatné konanie, zvyčajne nedosahuje ústavnoprávny rozmer, resp. nemá takú intenzitu, ktorá by v konečnom dôsledku mohla viesť k záveru o porušení základného práva na súdnu ochranu.

12. Ústavný súd, pridržiac sa svojej stabilnej judikatúry, poukazuje na to, že základné právo na súdnu ochranu, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie „je výsledkové“ a musí mu zodpovedať proces ako celok, pričom skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 163/05, II. ÚS 155/08, III. ÚS 15/2019).

13. Rozhodnutie o vylúčení veci na samostatné konanie je procesným rozhodnutím upravujúcim vedenie konania. Nejde o meritórne rozhodnutie a konanie ním ani nekončí, a teda nevyvoláva u sťažovateľa konkrétne relevantné negatívne dôsledky, ktoré by už nebolo možné korigovať ďalším procesným postupom (napr. podaním kasačnej sťažnosti proti meritórnemu rozhodnutiu správneho súdu v obligatórne spojených veciach podľa § 65 ods. 3 SSP, t. j. z dôvodu, že sa preskúmania zákonnosti v tej istej veci domáhajú súčasne viacerí žalobcovia). Zo žiadneho zákonného ustanovenia procesného kódexu nevyplýva oprávnenie sťažovateľa na osobitné vedenie konania o jeho správnej žalobe. Rovnako tak je sťažovateľovi zachované právo na súdnu ochranu vo zvyšnej časti správnej žaloby, ktorá je správnym súdom vedená pod sp. zn. 5S/2/205. Dôsledkom rozhodnutia správneho súdu teda nie je stav, že by sa sťažovateľovi odoprelo právo na prístup k súdu, resp. k súdnej ochrane. Iba skutočnosť, že o návrhoch sťažovateľa, ktorými sa domáhal preskúmania zákonnosti dvoch rozhodnutí okresného úradu, nebude rozhodnuté v jednom konaní, a že postup správneho súdu opierajúci sa o aktuálne účinnú procesnú normu nezodpovedá jeho predstave, ešte neznamená zásah do jeho práva na spravodlivý proces. Namietaným pochybeniam v postupe správneho súdu chýba ústavnoprávny rozmer.

14. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako zjavne neopodstatnenú.

15. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. mája 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu